

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 638/2015
03.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Ј., због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адвоката З.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 60/14 од 12.02.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 140/15 од 21.04.2015. године, у седници већа одржаној 03.09.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адвоката З.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 60/14 од 12.02.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 140/15 од 21.04.2015. године у односу на повреду закона из 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој К 60/14 од 12.02.2015. године окривљени Р.Ј. је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ако окривљени наведену казну не плати у остављеном року суд ће је заменити казном затвора на тај начин што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Истом пресудом оштећена Д.Д. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 140/15 од 21.04.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Рашкој К 60/14 од 12.02.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Р.Ј., адвокат З.Ј., у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер се у конкретном случају ради о ствари која већ правноснажно пресуђена. Наиме, бранилац истиче да је пресудом Прекршајног суда у Рашкој Пр 6082/10 од 14.08.2012. године окривљени Р.Ј. кажњен за исти догађај, као и у овом поступку, новчаном казном и изречена му је заштитна мера забране управљања моторним возилом, па је вођењем предметног кривичног поступка повређено начело правне сигурности грађана с обзиром на то да је за исто дело исто лице два пута осуђено, а које начело је гарантовано Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом за заштиту људских права.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да је побијаним пресудама повређен кривични закон на штету окривљеног у смислу члана 439. тачка 2) ЗКП и у вези са тим наводи да одредба члана 289. став 1. КЗ упућује на понашање окривљеног супротно одредбама Закона о безбедности саобраћаја на путевима, у конкретном случају супротно одредби члана 187. ЗОБС, а због које је окривљени већ прекршајно кажњен. Међутим, иако бранилац окривљеног формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по оцени овог суда, изнетим наводима бранилац поново указује на то да се у конкретном случају ради о ствари која је већ правноснажно пресуђена, односно указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У вези са истакнутом повредом закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд најпре утврђује да из списка предмета произилази да је окривљени Р.Ј. пресудом Прекршајног суда у Рашкој Пр 6082/10 од 14.08.2012. године оглашен кривим да је 11.09.2010. године у 3,10 часова затечен на магистралном путу Рашка-Краљево непосредно испред плинске пумпе, да управља путничким моторним возилом ..., где је након саобраћајне незгоде алкотестиран на лицу места када је утврђено да има 1,70 грам/промила алкохола у

организму, да се налази у стању веома тешке алкохолисаности, односно оглашен је кривим да је поступао противно одредби члана 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и тиме учинио прекршај из члана 331. став 1. тачка 55) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, док је побијаном првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим да је 11.09.2010. године око 2,15 сати у Рашкој код плинске станице на путу Рашка-Краљево као учесник у саобраћају на путевима не придржавајући се саобраћајних прописа угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи, при чему је код једног лица наступила лака телесна повреда, на тај начин што је управљајући путничким моторним возилом марке ... регистарске ознаке ... у коме се налазила оштећена Д.Д. крећући се магистралним путем Рашка-Краљево, противно члану 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, јер је возилом управљао под дејством алкохола у стању средњег степена пијанства са количином од 1,7 грам/промила алкохола у крви што га је чинило неспособним за безбедно управљање возилом и противно члану 35. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, пошто возило којим је управљао није држао што ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од ње да с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и не излаже себе опасности, већ је возилом прешао на леву саобраћајну траку намењену за кретање возила из супротног смера и затим предњим чеоним делом ударио у стуб електричне расвете који се налазио са леве стране коловоза услед чега је оштећена задобила лаке телесне повреде, а чиме је у учинио кривично дело угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ.

Одредбом члана 35. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима је прописано да је возач дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од ње да, с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и на стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и не излаже себе опасности.

Одредбом члана 187. став 2. ЗОБС-а је прописано да возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу нити да почне да управља возилом ако је под дејством алкохола и/или психоаткивних супстанци.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по оцени овог суда, окривљени се приликом извршења предметног кривичног дела није придржавао саобраћајних прописа прописаних у одредбама чл. 35. став 2. и 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, при чему је директни узрок предметне саобраћајне несреће поступање окривљеног супротно одредби члана 35. став 2. ЗОБС (окривљени возило којим је управљао није држао што ближе десној ивици коловоза, већ је возилом прешао на леву саобраћајну траку намењену за кретање возила из супротног смера и затим ударио предњим чеоним делом у стуб електричне расвете), а због чега је у конкретном случају дошло до наступања последице, односно до наступања лаке телесне повреде код оштећене. За разлику од овог кривичног поступка против окривљеног је прекршајни поступак, а поводом истог животног догађаја, вођен само због управљања путничким возилом у алкохолисаном стању, односно поступања супротно члану 187. став 2. ЗОБС.

Дакле, а имајући у виду, да је у прекршајном поступку окривљени оглашен кривим за прекршај из члана 331. став 1. тачка 55) ЗОБС јер је поступао супротно одредби члана 187. став 2. ЗОБС (управљање путничким возилом у алкохолисаном стању), те да је у кривичном поступку окривљени, поводом истог догађаја, оглашен кривим за кривично дело из члана 289. став 1. КЗ с обзиром на то да је критичном приликом као учесник у саобраћају поступио супротно како одредби члана 187. став 2. ЗОБС, тако и одредби члана 35. став 2. ЗОБС и довео у опасност тело оштећене и нанео јој лаке телесне повреде, то се, по оцени овог суда, у конкретном случају у ова два поступка ради о казним делима која нису утемељена на истоветним или битно истим чињеницама, а уз то се разликују и у односу на заштићено добро и последицу.

Из изнетих разлога, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, будући да у конкретном случају кривично дело угрожавање јавног саобраћаја није конзумирано наведеним прекршајем, те дела због којих је окривљени у два казнена поступка оглашен кривим, нису иста.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је побијана првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, будући да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи, а и разлози пресуде су противречни изреци, те су у самој пресуди потпуно нејасно и у знатној мери противречно наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а такође о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, па због тога није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да првостепени суд наводи да није могао да прихвати да је до повреде код оштећене критичном приликом дошло због тога што није била везана сигурносним појасем јер та чињеница није утврђена на поуздан начин, али по оцени браниоца, из исказа сведока оштећене и налаза и мишљења вештака др М.Н. произилази да до повреде код оштећене критичном приликом не би дошло да је она била везана сигурносним појасом, при чему је оштећена у свом исказу навела да се окривљени кретао споро, да она није ставила сигурносни појас и да је користила мобилни телефон, а због чега бранилац сматра да не постоји узрочно-последична веза између повреде оштећене и понашања окривљеног, те уколико не би било повреде не би било ни предметног кривичног дела које се окривљеном ставља на терет.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног даје сопствену оцену изведених доказа и изводи чињеничне закључке другачије од оних утврђених у побијаној првостепеној пресуди, а чиме суштински оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаној првостепеној пресуди.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописије разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има (у смислу члана 71. тачка 5 ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.